

junakinje. Najprej ukaže sodnik iz rok ji iztrgati otroka, mater pa neusmiljeno pretepati. Malega Kvirika izroče medtem cesarskemu namestniku, ki si ga dene na kolena, ga objemlje, se mu dobrika in ga izkuša raznovrstno premotiti, da bi se ne jokal. Pa nedolžnega otroka s solzami napolnjene oči se obračajo vedno le k materi, dasi mali sirotek le toliko razume o strašnih bolečinah, da se ljubi mami sploh godi kaj žalega. In ko ga hoče namestnik poljubiti, se brani na vso moč, mu z malimi nohtki razpraska obraz, se z rokami in nogami upira proti njemu in ga peha od sebe, rekoč: „Jaz sem kristjan! jaz sem kristjan!“ Trinog se tako razsrdi, da triletno dete trešči z vso močjo na trda tla. Glava nežnega mučenika se razdrobi ob kamenju in tlak je daleč okrog poškropljen z nedolžno krvjo.

Ko trpeča mati vidi tako smrt svojega sinčka, se razveseli v rajski radosti in vzklikne: „Hvala ti, o Gospod, da si dovolil mojemu sinčku prej kot meni doseči nevenljivo krono zmage.“ Junaško mater pa še dalje trpinčijo. Denejo jo na tezavnico, z železnimi kremplji ji trgajo meso z života, noge ji polivajo z vrelo smolo in slednjič jo obglavijo z mečem, l. 305.

Viki.

Viki je porednež mal,
ima kratke hlačke;
vsi ljudje poznajo ga
in vse vaše mačke.

Če le more: hop na rep!
Mačka poniglavka:
„Čaki, čaki, Viki ti!“
tožno zamijavka.

Sosed, stari sosod, no,
zvest je stari veri:
„Nič zastonj!“ — pa hlačice
nove mu pomeri.

„Nove hlače“ in na vrh
jeza, jok, zamera — —
Toda sosod še dodá,
da je boljša mera. —

J. Timoška.

